

paa Dag eller Uge. Det er fuldkommen rigtigt. Overhovedet er der med Hensyn til Guldindløselighedsspørgsmaalet her i Landet, ogsaa blandt dem, som deltager i den offentlige Diskussion om det, besynderlige Forestillinger om, hvad der foregaar, og besynderlige Forestillinger om, paa hvilken Maade Udlandet er gaet fra den løst flakkende Papirvaluta over til den faste Guldvardi. De fleste tror ganske simpelt, at Guldindløselighed sker derved, at Guldpengene vender tilbage indenfor Landets Grænser, at man for en Tikroleseddel faar eller i hvert Fald kan faa en Guldtikrone. Men det er slet ikke Tilfældet. I England er det aldeles ikke Tilfældet. Man har Guldindløselighed derovre, men der er ingen Guldpenge i Omløb, det er i alt Fald saare vanskeligt overhovedet at faa Guldpenge, idet den engelske Guldindløselighed er gennemført paa den Maade, at det er fastsat, at „Bank of England“ forpligtes til at sælge Guldbarrer paa ikke under 400 Unser mod lovlige Betalingsmidler til en fast Pris af 77 shilling og 10½ pence pr. Standard Unse. Det er altsaa ikke saaledes, at man kan faa en Seddel vekslat mod en Guldmønt, men naar man præsterer et meget betydeligt Antal Sedler, saa vidt jeg kan se ca. 30 000 shilling, kan man faa en dertil svarende Guldbarre. Med andre Ord, det er ikke til den daglige Omsætning, men det er til Udligning af Forholdet overfor Udlandet, at man ordner dette Forhold. Jeg beklager, at Nationalbanken i Besvarelse af det Spørgsmaal, vi en Gang har stillet til den om Guldindløsningsforholdet, aldeles ikke har taget Hensyn til den Form for Guldindløselighed, som England har indført; men det er rigtigt, at det vil tage Tid, og naar man hører nøje efter, hvad det ærede Medlem Hr. Drachmann siger, udtaler det ærede Medlem jo endogsaa Tvivl, om vi overhovedet for Tiden vil være i Stand til at gaa til 91 — Shilling-Guldindløselighed —, med andre Ord, om Nationalbanken vil være i Stand til for Tiden eller i den allernærmeste Fremtid at gøre dette. Ogsaa det ærede Medlem Hr. N. Neergaard udtaler den samme Tvivl, idet han siger, at Guldindløseligheden kan først finde Sted, naar Priseniveauet og Valutakursen falder sammen (*N. Neergaard*: Naar de har nærmet sig hinanden!). Det ærede Medlem sagde endog, naar de i nogen Tid har ligget saadan. Det er rigtigt.

Derfor er Guldindløselighed heller ikke noget, om hvilket man kan vente, at man kan sige det i Dag og faa det gennemført

i Morgen. Men jeg beder ærede Medlemmer, der har den Opfattelse, at man snart skulde komme til en Afgørelse, se, hvad det er, deres Ordfører, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, stiller i Udsigt nu: Først Kronen op i Pari, derefter Priseniveauets Indarbejden sig efter denne Pari. Hvor langt ligger det ikke ude i Fremtiden? Hvad derimod Kursen 91 angaar, har allerede Engros-Priseniveauet delvis nærmet sig den, i alt Fald for al den Engros-Indførsel, der har fundet Sted i den sidste Tid, medens maaske Varelagrene endnu ikke er blevet nedskrevet dertil. Engrospriserne har altsaa nærmet sig dertil, og Detailpriserne nærmer sig mere og mere. Naar vi naar den 1. Februar, vil der være taget endnu et Skridt, saa vil disse to Ting falde saa meget sammen, at der bliver en Mulighed for indenfor denne Rigsdagssamlings Tid — for at bruge et Udtryk af det ærede Medlem Hr. Brorsen, som jeg sætter megen Pris paa — at faa Spørgsmaalet afgjort. Men hvis man sætter Pari som Maal, er det udelukket, at Afgørelsen kan finde Sted endnu. Saa kommer vi til længe at svæve paa det usikre Grundlag, som det er at have Papirvaluta.

Der opstaar paa ny det Spørgsmaal, som ængster mange Sind her, nemlig *den anden Mulighed*, thi der er ikke blot den ene Mulighed, som man ser hen imod, og som er den, de fleste beskæftiger sig med: at man vil gaa for hurtigt opad — det er den, det ærede Medlem Hr. Pinstrup og det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen peger paa —, men der er ogsaa den Mulighed, som andre frygter, og som i Grunden ligger bag det ærede Medlem Hr. Drachmanns Ord, nemlig at vi ikke vil kunne faa vor Krone fæstnet paa saa højt et Grundlag, som vi for Øjeblikket staar paa; altsaa saaledes, at der ogsaa vil blive Usikkerhed nedad.

Derfor tror jeg, alt taget i Betragtning, at vi skulde benytte den Lejlighed og den Mulighed, som aabner sig, naar dette Forslag vedtages, og vi faar Redegørelsen, til at drøfte, om det ikke er bedst for alle Parter at slutte det Forlig, som 91 Ø. betyder. Det er et Forlig mellem mange forskellige Interesser. Jeg skal senere komme ind paa de Spørgsmaal, der vedrører Udlandet, men jeg vil her overfor Hensynet til Indlandet gøre opmærksom paa, at det er et Forlig, hvor de forskellige indenlandske Interesser mødes. Kapitalistinteresserne giver Afkald paa noget, Produktionen giver i Forhold til det, Valutaen oprindeligt var nede paa, Afkald paa mere, og Arbejderne giver Afkald paa saare meget, hvis vi gaar til 91.